

social més crítica envers el model insostenible de creixement en què estem immersos. Finalment, el premi fou recollit per Raül Valls, president de Salvem les Valls, de mans del director de l'Institut de Patrimoni Cultural, el professor Josep Burch, i la vicerectora de recerca de la UdG Victòria Salvadó, que també van manifestar la seva complicitat amb el que representa aquest moviment cívic.

Així doncs, va ser un acte emotiu pel sentit reconeixement a la tasca d'una plataforma cívica que ha lliurat amb il·lusió i imaginació una noble lluita per la defensa del territori i del patrimoni col·lectiu. Un ampli moviment ciutadà nascut per intentar evitar al llarg de gairebé una dècada la construcció de l'eix viari Vic-Olot per Bracons amb l'objectiu d'assegurar la salvaguarda de l'excelsionat patrimoni natural i paisatgístic de les valls del Ges i d'en Bas. I tanmateix fou un acte eminentment simbòlic, perquè suposava alhora el reconeixement per part d'un premi universitari de la dimensió cultural del nostre paisatge i del nostre patrimoni natural, tota una declaració d'intencions que ens encamina cap a una oportuna i necessària visió més holística del món.

Josep Vila i Subirós

Un desert crític per postres

El parc de la Devesa, el vespre del dijous 9 de setembre, va ser l'escenari del lliurament de Premis Literaris de Girona. En aquesta edició, el XXVII Premi Prudenci Bertrana de novel·la es va declarar desert, l'any en què Columna, en substitució d'Edicions 62, hagués publicat, i dotat econòmicament bona part dels 42.100 euros del premi, l'obra guardonada.

Màrius Serra va ser el mestre de cerimònies en el lliurament dels premis convocats per la Fundació Prudenci Bertrana, seguit en directe pel canal 3/24, TV Girona i Catalunya

Ràdio, que va concloure amb una galleda d'aigua freda per als trenta-set participants del premi de novel·la. Al final de la cerimònia, Oblit Baseiria, la portaveu del jurat del

Bertrana, va anunciar que només cinc o sis dels originals presentats tenien rellevància i que per majoria s'havia decidit declarar el premi desert. Baseiria es va mostrar dolguda pel fet que per primer cop en quinze anys el premi no s'atorgués a cap autor —fet que ja s'ha repetit cinc vegades—, però va criticar amb duresa la baixa qualitat de les obres presentades.

Amb tot, es va fer una crida a l'ambició per part dels autors a l'hora d'escriure en català i a la preservació de la qualitat i vitalitat dels premis Ber-

Adéu a l'hospital perdut

A l'hospital gironí de Santa Caterina, situat al bell mig de la ciutat, la gent hi anava a peu a totes hores per una urgència, per veure un malalt, per visitar-se o per fer-se operar. Només d'entrar en aquell noble edifici del segle XVII, després de traspasar la façana barroca i de trepitjar el mosaic amb la roda, l'espasa i la palma de la santa patrona, s'entrava en un pati acollidor, poblat d'oloroses magnòlies i decorat amb esgrafiats noucentistes. Per una escala monumental s'accedia al vestíbul del primer pis, on lluien els arrambadors de ceràmica que des d'allà s'estenien per passadissos i sales i donaven al recinte un aire de netedat i de serenitat. Aquesta era la doble funció que els hospitals catalans de l'època confiaven a la ceràmica de colors vius: aportar l'avantatge físic de la impermeabilitat i injectar en el cos adolorit de l'edifici una dosi psicològica de vida i d'alegria.

Envoltat de rajoles rutilants, el personal sanitari del centre atenia els pacients en un clima familiar, com de casa. L'hospital era petit, però justament de les seves dimensions limitades en naixien el to proper i l'estil amable del seu tracte. Havia anat evolucionant i s'havia renovat de mica en mica, fins a oferir un servei de primera qualitat i de comoditat màxima per als usuaris.

Ara, de sobte, tot això s'ha perdut, i haurem d'anar a raure lluny, a un edifici nou i asèptic, dotat de molts avenços però desproveït dels atractius cordials que donaven al vell el seu caràcter únic. Els elogis que mereixen les instal·lacions acabades d'estrenar són compatibles amb el lament per la pèrdua de les que durant segles han acompanyat amb dignitat i eficàcia els sofriments i les esperances de tantes generacions. Són els signes del temps: així com els humaníssims metges de capçalera han estat engolits pels facultatius especialistes, també el progrés de la ciència, la tecnologia i la burocràcia líquida la teoria i la pràctica dels hospitals de tota la vida, carregats d'experiència i d'història i amarats de referències sentimentals.

Narcís-Jordi Aragó